

Tam Thập Tam Cung

Chương 62

Nam ô Hành

Lâm thớt qu nhiên rớt có tí n.

Thớt ra chỉ c thang kia ã c , tuy tít i không áng m t tí n, th mà Lâm thớt l i n nhi u n v y. Nhan m c m nh b c trên tay cân t i cân lui, c m th y áng ch ng c ng ph i n b n, n m l ng. N m l ng b c, th t s ã có th xem là r t nhi u, nằng làm trong gánh hát c n m l ng thág c ng không c này.

Lo i c u m ng i mát n bát vàng này úng là bi t phá c a.

Nhan m ch y i i ngân l ng ra b c v n và tí n xu, mua ít th c n v m i m i ng i trong gánh hát. Nàng b y lâu nay v n ô m h n ch gánh quá b n x n nên không g i ông ta, Hoa Hàm C nh thì không thèm ng i ch m h m n cùng v i b n h , m t mình b i n i khác.

M n L u m m ng m gà chay, lúng búng h i: “Là ai v y ai cho ng i nhi u ngân l ng n v y?”.

Nhan m mi ng c i toe áp: “Thì là Lâm thớt ó, ch c nhà h n ta tí n nhi u tiêu không h t nên em ném cho ta, ta ng nhiên là không khách sáo, ã tích c c tiêu giùm h n”.

M n L u mi ng nhai th c n: “ , thì ra là Lâm thớt ó h , hèn gì”.

Tri u i thúc v i lên tí ng: “Nhan m, con sau này ph i c n th n m t chút, ám c u m ó u không t t lành gì âu, dính t i ch t r c thì t vào thân”.

Nhan m r t ngoan ngoãn áp: “D , sau này cháu n nói chuy n c ng không nhi u l i v i b n h n a”. Nàng không c m th y b n thân có s c p khuynh qu c khuynh thành gì, Lâm thớt kia ch ng qua c ng ch nh t th i ham m i l , còn lâu m i c ngày bám theo nàng.

Ng âu hôm sau, Nhan m v a ra kh i tòa vi n ang thuê t m thì ã b t g p Lâm V Nhan ng c chi u i t i. Lâm thớt ng i khoác quan bào xanh lam ph t ph trong gió, c i trên l ng ng a, trông th y nằng li n m m c i b o: “Nhan cô n ng, cô n ng xem hôm nay tr i n ng p, úng là th i i m t t p thanh du ngo n, chi b ng chúng ta cùng ra ngoài gi i khuây?”.

Nhan m b ng không kh i ngh , p thanh du ngo n c ng ph i vào mùa xuân ch , bậy gi rõ ràng ã sang hè, tr i ng nhiên là n ng p, ph i m t ngày thì ng i c ng mu n héo luôn. Trong phong t c c a phàm gi i còn có m t

thói quen gì h c a i ph ng, sau ó kêu cô n ng công t gì gì ó, mà tên nàng l i là Nhan m, c ng may nh có ch “Nhan” này nên t ngoài nhìn vào so v i phàm nhân th t s không có gì khác bi t.

Lâm V Nhan ghìm dây c ng ng a, cúi u nhìn nàng: “Cô n ng s n ng g t có ph i không? B song Ch ng ài ngoài thành bóng cây r t r m r p, không lo ph i ph i n ng âu”.

Nhan m áp khéo: “Lâm th t , th t không ph i còn ph i i tu n thành sao, th này e không c hay cho l m?”.

H Lâm c i m i: “Th thì ã sao, th vì c này ch ng qua ch là đi n trò cho thiên h xem mà thôi”.

Nhan m t ch i: “V y không hay l m, cho dù ch đi n cho thiên h xem c ng ph i đi n cho tròn vai ch ...”.

Lâm V Nhan t ng t khom ng i xu ng ôm c ng eo nàng t ngang lên yên ng a: “Th thì chúng ta tu n thành tr c r i m i ra ngoài du ngo n”. Y gi t dây c ng, chú ng a t c t c phi nhanh v phía tr c. Nhan m u chú ng c xu ng, mình treo v t v o, ch c m th y u váng m t hoa, nói chuy n c ng b t u l n ti ng: “Lâm V Nhan, ng i r t cu c mu n sao ây h ?”.

Th m n i nàng không dám r a y c i ng a trong ngõ tông b p vào t ng, vì n u th t s có tông, nàng ây c ng s ch u chung tai ách.

Gi ng nói y khí khái c a Lâm V Nhan t bên trên truy n xu ng: “S gì ch , ta không c n ng r i xu ng âu”.

Nhan m ch c m th y u óc tr ng lên, máu kh p toàn thân ch y ng c, b t u bu n nôn mu n ói, n m mi ng nói chuy n c ng không xong.

Lâm V Nhan v a ghìm c ng ng a l i bên b sông Ch ng ài, nàng ã g n nh l n t trên yên xu ng, úp b ng bên b sông nôn m t tr n tr i long t l , g n nh nh ng th n vào t i qua u b nàng nôn ra h t.

Lâm V Nhan b c n c nh nàng, xòe qu t x p ra qu t gió cho nàng, v ng c nhiên h i: “Cô n ng th t s khó ch u n v y?”.

Nhan m ngh n th , ph i m t m t lúc m i l y l i c nh p th bình th ng: “Không khó ch u, không khó ch u tí nào h t, ta nôn ch i cho vui ó mà”.

Lâm V Nhan vô t chìa tay sang t lên vai nàng, c i nói: “Nhan m, nàng úng là không gi ng v i các cô n ng ta t ng g p tr c ây... Tính cách, m, r t thú v ”.

Nhan m xoay sang, sát khí ng ng nhìn ch m ch m y, ch m ch m c t ti ng: “Bây gi mu n u v n hay u võ thua r i thì sau này ng có mà t i phi n ta n a”.

Y “phách” mọt tíng óng quố t l i, v r t khó x : “Ý này không c hay l m, ta sao có th dùng v l c v i m t v cô n ng? V n nh t va qu t làm b th ng nằng, th t không kh i có ph n quá không bi t th ng hoa ti c ng c. Còn n u t v n, ta v n t ng vào n vòng thi ình trong k v n c , th t s là th ng c ng ch ng vinh quang gì...”.

Nhan m a gan, hóa ra i u y lo là th ng c ng ch ng vinh quang: “V y t v n i, th y tòa gác bên kia không, v nh v t phú c nh”.

Lâm V Nhan dùng cán qu t ch ng c m, mi ng m m c i nói: “Ta ch n t bài, nằng ch c n ngh ra c thì xem nh ta thua, th có c không?”. Y ngh m t lát, l i nói: “T bài ch n *Tòa gác cao nh t i v y*, nằng t t ngh , ngh ra c tr c khi m t tr i xu ng núi thì xem nh nằng th ng”.

Nhan m nhìn y, nh n không n i b o: “Không ng th t c ng khiêm nh ng th t...”.

Lâm V Nhan m m c i v i nằng, r i xòe qu t ra ch m ch m phe ph y.

Nhan m men b ê i i l i l i m y vòng, t nhiên đ ng b c: “V y gi ta c công t nghe nhé?”. Lâm V Nhan kh gi qu t: “M i”.

“Còn nh s ng rút, sóng khói n c bi c g ng trong. Th i g p m t, tu i th i xanh. Ngo nh u v ng tr ng sang n m nào, đ ng li u Ch ng ài nghe sáo Kh ng¹. Gòn li u tung, r u nh t l nh, yên chi r i. Bi t x sao, t c i ta a tình.”

“N nh i các nằng toàn a vi t nh ng th ình i s u h i, ti u th nhà M t ng quân c ng a vi t nh ng th này. M y câu này ch a th xem là hay.”

Nhan m ng c m t nhìn m t tr i ang l n ng tây, b t ch t nh n tà đ ng D Vong Xuyên, ánh t ch đ ng ngày l i qua ngày, cô qu nh mà trắng l , nh ng câu còn l i c th bu t mi ng th t ra: “L i ai bi t, êm nay lên gác cao. Gió tây lay l t, àn ca t quăng. Mây trôi ch ng hay tà đ ng m i, l u cao không th u n c ch y s u. Duyên sanh di t, n m thán g l i, bao gi ng i”.

Lâm V Nhan ng th ng l i, h gi ng nói: “Mây trôi ch ng hay tà đ ng m i, l u cao không th u n c ch y s u... H m, xem ra ta không nh n thua c ng không c r i. Nh ng ta không ph i mây trôi, c ng ch ng ph i l u cao, nằng n u có s u có m i c n tìm ta...”.

Nhan m mình m y t c kh c n i da gà. Nằng có th coi là l i r i, Lâm th t ch c ch đ c các cô n ng tr ng i non d mà thôi.

Th nh ng nh ng ngày thán g Nam ô không nh v y mà tr nên yên n.

C n nguyên là vì Lâm th t c n b n không h trong lòng vì c ã h a hôm y, v n t ng gi t ng kh c bám theo qu y nhi u nằng.

“Nhan m, tên nằng có m t ch Nhan, tên ta c ng có, có th th y ây chính là duyên tr i nh.”

“Tên của chúng tôi là do lòng tôn trọng, tên của gia đình chúng tôi là do gia đình chúng tôi, nói chuyện duyên phận, có chăng là hai vợ chồng thân có duyên phận mà thôi? Nhưng không tài nào là được, chúng tôi thành Nam ô các vợ không có câu nói này?”

“Ồ, có chứ, nhưng nàng không phải không bình thường.”

“Vợ của nam nhân thì biết thân phận mình là như thế nào, Nam ô không có hay sao?”

“Ồ... Cái này chúng tôi có, nhưng ta khéo thay chúng tôi không phải chàng trai bình thường.”

“Rất cụ thể thì tôi nhìn trúng ta là ai mà vậy?”

“Ồ, tuồng vị tôi không biết, tôi biết sáng tác thơ, mắt tôi đẹp nhìn... quan trọng nhất là, tính cách rất thú vị.”

“Nếu cho tôi phải chọn giữa cha ta và Hoàng cô nương phải chọn Lan Tâm, thì tôi sẽ chọn ai?”

“Vấn đề phải chọn nam nhân hay là phi nhân, ta chọn cái nào?”

“Nếu chỉ có thể chọn nam nhân thì sao?”

“Nhưng phải có lòng bao dung, nam nhân cũng là cái gì hay cũng là cái gì, mình nghĩ sẽ chung nào thì há không phải càng hay?”

“Vợ là phải rồi, nếu thật thì lòng yêu nam nhân thì trong lòng sẽ chẳng những có đó, nhưng khác nhau hoàn toàn không biết, càng không có chuyện cảm thấy náo nhậy rồi còn rất hay.” Nhân m không hề liệt kê mình liệt kê ngày giờ giờ giờ nguyên tình cảm cho phạm nhân, rất lý làm hài lòng, “Thật là cảm thấy rất thú vị, không gì ngạc nhiên gì thì tôi cũng không ngạc nhiên đâu, nhất thì ham mê nhưng thôi, thật ra thì tôi cũng không thích ta.”

“Ừ, đúng là tính cách nàng rất thú vị, cũng rất mới mẻ, nhưng ta thích nàng thật mà.”

“...” Nhân m tiên trong mắt, Nhân m rất mừng rỡ gì thì.

Nhân m cũng ngạc nhiên khi gặp phu nhân tâm khảm cũng nghĩ cách làm sao tránh mặt Lâm thì, M n L u thì liệt kê xuyên biên giới để đi, mỗi vài hôm sau nàng đi rồi, cô bé mới ngày nay cùng với công tử Bùi L c con nhà tầng quố gia ra ngoài đi chơi.

M t Lâm V Nhan, m t Bùi L c, là phong lưu thành thói, không có lý mặt chút gì. Nhân m thì không muốn thấy M n L u bị mất mặt này nên rất. Trí tuệ thúc đẩy công khuyến khích mọi người, M n L u liệt kê nghe lọt tai, ngày nào cũng vậy.

Ngày hè trời nhanh, nháng cái nắng nóng ngày cuối cùng của hạ, ánh sáng sáng đẹp đẹp đẹp đẹp đẹp đẹp Thành. Nhân m mới bắt đầu M n

L u khóc trong êm. Th t ra c ng ph i, lo i vi c này, m y công t quý t c kia v n không h th t lòng, b n thân thi t m t m t t m chân tình, au lòng t khó tránh kh i.

Nhan m nhìn M n L u khóc, trong lòng c ng không d ch u, nh ng ch còn bi t v l ng giúp cô nàng xuôi khí.

Hành lý r t nhanh ã chu n b xong xuôi, b n h ngay trong ngày r i Nam ô v l i ông Thành. M n L u c mãi ngoái u nhìn thành Nam ô, hai m t s ng , đáng v ti u t y. Nhan m a sang m t gói k o hoa h ng v a m i mua, m m c i nói: “Ng i không quay u nhìn n a thì ta s cho ng i ch k o này”.

M n L u nhìn nàng ch m ch m, r i t nhiên gi t ph t l y túi k o, nhét l y nhét m y viên vào mi ng, nhai m nh phát ra ti ng kêu r ng r c.

Nhan m b ng không kh i ngh , đáng v cô nàng th này, ch c không ph i ang ngh cách làm sao nhai nát v Bù công t kia ch , úng ghê...

Khi b n h n Nam ô ph n l n l trình là i b , lúc v ng Thành v n c là cu c b , k t qu l m t n i ngh nh qua êm, lúc tr i ch p t i m i trèo c n a qu núi. i c m t o n, t nhiên Nhan m phát hi n có i u không n, luôn có c m giác c nh o n ng này m i nãy v a i qua, nh ng vì không mu n buông l i hù d a m i ng i nên d c ng c nh n không nói gì.

n l n th ba t chân t i cùng m t n i, ch gánh ch t d ng b c: “Ch này hình nh m i nãy ã i qua r i”.

Nhan m ón l y chi c èn l ng M n L u ang xách trên tay, soi vào ch b i r m, ch th y xung quanh cây c i um tùm, c th s ng s ng, trên thân cây còn có u tía qu n quanh dày c. M n L u c ng th ng tóm ch t cánh tay nàng, thì thào h i: “Có ph i h i nãy ng i nhìn th y cái gì r i không?”

Nhan m l c u, tr l i n gi n: “Không có, ta ch s ây có thú d thoi”.

M n L u l p t c h t tay nàng ra, nhanh chân ch y t i bên c nh ch gánh, ti n th còn tông vào Hoa Hàm C nh m t phát.

Nhan m gi cao l ng èn trong tay. Trên l p gi y m ng, m t con thiêu thân ang p cánh lo n x . Nàng ngoái u nhìn l i b i r m, nh ng ây u tía qu n trên thân cây ang n nh ng chùm hoa màu tím nh t, không khí m t c a vùng núi s c lên mùi h ng hoa thoang tho ng....

Gi a ng núi t i en i thêm t m h n n a canh gi , ch t nghe Tri u i thúc th p gi ng m ng: “... L i quay v ch này n a r i!”.

Nhan m nín thình, s th t ngay t l n u tiên tr v ch c thì nàng ã phát hi n. Th t ra trong núi khó tránh có m t s s n yêu v a thành hình, b n h

chưa hẳn đã có ác ý, chỉ là lúc quá buồn chán mới trêu đùa phàm nhân mua vui. Có lẽ, đây là lần thứ nhất quay về chỗ, đùa giỡn khi u này có phần hơi quá.

Nhan mỉm cười, trong phút chốc u óc trở nên thanh thản. Nàng nhìn chằm chằm vào hoa điều dẫu trong không trung, không có tà khí hay mùi gì tởm.

Nàng bước chậm rãi, tầm quan sát xung quanh, dần dần lùi xa một quãng so với oàn nhiễu phía trước.

Đây rõ có thể là chiêu quật, nói trống ra, chẳng qua là một loại chướng nhãn pháp, dùng huyền thuật níu hai người tách biệt với nhau, khi nàng đi qua chỗ có thể vòng tròn lập lập lại giữa hai người này. Bằng hình ảnh đã bắt mắt này.

Nhan cúi người, dùng lòng đèn soi xuống mặt đất và di chuyển tới trước và tìm kiếm. Chẳng lẽ chướng nhãn pháp thì như thế này sao? Nhưng, trước đây sự phân biệt rõ ràng. Cho dù nhìn xung quanh u buồn người này, như thể những người có niềm tin sai.

Nhan dùng tay chạm xuống mặt đất, ánh sáng rời rạc lên lòng cho thấy vết dính trên tay là đất sét, nàng thêm vài bước tới trước thì đôi chân đã bị biến thành đất. Chẳng cách có vài bước chân, cuối cùng không thể thay đổi nhanh như vậy. Nàng bắt đầu quay lại, chằm chằm xung quanh thì nhiên nhiên trở nên trống rỗng, mặt đất giờ thì như thể rên khóc bên tai: “Kiếp trước ngươi đã hại chết ta... Kiếp này ta tìm ngươi rồi mà...”.

Nhan đứng sững, sau một hồi nhìn vào, nàng kia thì phải khóc than; “Kiếp trước mình kia kiếp này phải trả, nên ngươi cho ta...”. Nhưng rồi lại là người khác có thể đã bỏ đi cho không còn biết gì nữa, nàng nhìn người phải trả lại trước mặt nàng nói cái gì này kia kiếp trước, nàng ấy sống thì giờ giờ giờ có mặt thì phải. Nhan mỉm cười nhìn người lúc mặt đất, đứng như đã gần sát bên trái mình, bỗng nhanh như chớp giơ tay ra, không nghe mặt đất phát ra tiếng kêu của con số yêu thích sinh số.

Đó có vẻ là một hoa tinh, trên người tỏa ra hương thơm thoang thoảng, đáng yêu sau khi hóa người vẫn còn là một tiểu cô nương, mỉm cười nói nhét vào mặt đất quay lưng nhìn nàng chằm chằm, mãi một hồi sau mới nói ra giọng ai: “Ngươi tóm chết ta làm gì? Còn không mau bỏ ta ra!”.

Nhan xách cô nàng dậy, rõ ràng không khách khí lắm: “Ngươi mau buông chướng nhãn pháp trước đi”.

Hoa tinh kia vẻ há mồm nói, đã bằng Nhan thì nên thôi cho mặt đất phát, lập tức hét to: “Bị trừ đi rồi, giờ liền đây ngươi có lẽ chết”.

Nhan buông tay, người xem mặt bên nhìn cô nàng hồ hởi nói chuyện cười: “Ngươi là hoa tinh hả?”.

Cô nàng l p t c ng d y xoay m t vòng tr c m t nàng, váy áo th t tha: “Ng i nhìn t ng m o ta coi, nhìn thêm qu n áo c a ta coi... Tr hoa tình ra, trên i còn ki m âu ra yêu tình ng i hình xinh p nh v y n a?”.

“V y c t c tr ng c a các ng i âu? D n ta i g p ông y.” Nhan m ng d y, ph i ph i b i bám trên tay áo.

“Ng i mu n tìm ông n i ta h ? Chi v y? , ta th y hình nh ng i c ng gi ng ta... Nh ng mà sao ng i không có yêu khí v y?” .

Nhan m cúi ng i nhìn cô nhóc, t nhiên c m th y dùng b o l c àn áp có hi u qu h n m m m ng thu ph c: “R t cu c ng i có d n ta i hay không? N u không d n, ngày x a ng i có hình d ng gì, t rày s mang hình d ng ó...”.

Ghi chú:

1. Nh c c c a dân t c Kh ng, g m hai ng sáo n m sát song song, th i d c, âm thanh ngân trong, ch y u dùng trong c t u truy n t i nh nhưng mong m i c a ng i dân Kh ng.